

آزاد سازی قیمت ها : راه حل رژیم برای فرار از بحران

امید خرم / خرداد ۱۴۰۱

دولت سرمایه عزم جزم کرده که برای تامین کسری بودجه و رضایتمندی سرمایه داران (کارتل ها، تراست ها، هلدینگها، سرمایه داران بزرگ و خرد) که حاکمیت سرمایه آن ها را نمایندگی می کند و مدام از گرانی مواد اولیه تولید، شکوه و شکایت می کنند، قیمت ها را افزایش دهد. نه تنها سرمایه داران داخلی که از آزاد سازی قیمت ها منتفع می شوند بلکه نمایندگان فکری جناح های بورژوازی که با نام اپوزیسیون تعریف می شوند و افکار بورژوازی و دفاع از مناسبات تولید ارزش اضافی را کراراً به خورد طبقه کارگرمی دهند نیز از اجرای طرح آزادسازی قیمت ها از سوی مدیریت ریسی پشتیبانی کردند. این که رژیم اسلامی سرمایه در بحران دست و پا می زند و این بحران هر روز در حال افزایش است واقعیتی است که بارها به آن پرداخته و تحلیل شده است اما تشدید هر روزه بحران به جایی رسیده که رژیم با کسری عظیم بودجه مواجه شده است. تولید عظیم ارزش اضافی از استثمار نیروی شبه رایگان در حوزه کشاورزی، صنعت، خدمات، نفت و... تکاپوی نیاز سرمایه را نمی کند. علاوه بر نیاز داخلی سرمایه، هزینه نیروهای نیابتی که از سال ها پیش برای افزون خواهی در کشورهای سوریه، لبنان، عراق، یمن و گروه های ارتجاعی مستقر کرده بر دوش کارگران است. با وجودی که چند سال است قدرت رژیم سرمایه داری ایران در منطقه روبه افول است اما نیاز سرمایه داری ایجاب می کند که به این سیاست ها ادامه دهد. بخش زیادی از سرمایه هایی که بوسیله کارگران تولید می شود و در اختیار دولتها قرار می گیرد، صرف تسلیحات نظامی برای به بند کشیدن و سرکوب اعتراضات کارگری و جنگ های رقابتی بین سرمایه ها می شود. این موضوع بویژه در ایران چشم گیر است. تولید و خرید ابزارهای جنگی و اطلاعاتی، هزینه بر می باشند.

هزینه های مورد نیاز سرمایه فراتر از ارزش اضافی است که توسط خالقین سرمایه ها تولید می شود. کسری بودجه و بحران عمیق نظام، مانع از آن است که ریالی به دستمزد کارگران افزوده شود. این که فلان وزیر و یا بهمان نماینده مدافع افزایش دستمزد کارگران است و مثلاً قرار است دستمزد ها ۱۰٪

و یا ۵۰٪ افزایش یابد، دروغی محض است که طبق روال متعارف، سرمایه به خورد کارگران می دهد. نتیجه معمول این کارها و حرف ها افلاس و نابودی ما کارگران گرفتار در بند نظام کارمزدی است. وجود اختلاف ها در میان جناح های سرمایه بر سر سرمایه اندوزی و انباشت و چپاول از محصول نیروی کار واقعیتی است که نمی توان آن را نادیده گرفت. اما در اجرای طرح آزادسازی قیمت ها که ولایت امر سرمایه پشتیبان آن است اگر اختلاف منافع بین نهاد هایی چون مجلس و دولت سر باز کند، با نهیب خامنه ای فروکش خواهد کرد. اختلاس و چپاول در رژیم اسلامی سرمایه بر سر سهم بیشتر از ارزش اضافی از نظام کار مزدی بر می خیزد. بسیاری از این جناح ها با همین اختلاس ها در شرکت های بزرگ خصوصی و دولتی سرمایه گذاری کرده اند و تا جایی که وفادار نظام تولید ارزش اضافی باشند مصونیت قضایی دارند و دستشان در انباشت سرمایه باز است. آنجا که موضوع خیزش طبقه کارگر مطرح باشد و سرکوب طبقه کارگر در دستور کار باشد، همه متحد عمل می کنند.

کسری بودجه دولت با توجه به هزینه های سر به فلک کشیده اش باعث شده که اقتضانات دولت سرمایه به تولید ارزش اضافی حدوداً ۱۵۰۰ درصدی هم اکتفا نکنند، و با بالا بردن قیمت کالاها ضروری و هم چنین بالا بردن هزینه دارو، درمان، سرپناه و... کسری بودجه را با هستی کارگران تاخت بزند. رژیم سرمایه با اجرای آزادسازی قیمت ها و به تبع آن برای مقابله با شورش های کارگری، سازماندهی شده و مصمم در سرکوب کارگران است. با هجوم سازمان یافته سعی می کند هزینه های جنایت آفرینی فاشیستی را پایین بیاورد و در به بند کشیدن و سلاخی کارگران هیچ تعللی ندارد. دولت فاشیستی سرمایه برای اجرای این طرح، برنامه ریزی های لازم و هماهنگ را با وزرا و مدیران سرمایه انجام داده است. برای جلوگیری از گسترش شورشها به شهرهای بزرگ چون تهران، اصفهان، اهواز و... حکومت نظامی ناخوانده برقرار کرده و خیابان های این شهرها را با نیروهای سرکوب و کلیه تجهیزات قرق کرده است. رژیم برای اجرای طرح آزادسازی قیمت ها تنها سدی که در سر راه خود می بیند اعتراضات و شورش توده های کارگراست. رژیم اسلامی سرمایه همان طور که در سرکوب شورش آبان برای اجرای قیمت بنزین از قبل برنامه ریزی کرده بود، می خواهد به کارگران مجال ندهد و سازمان دهی شده تر کارگران شورشی را شناسایی و مورد حمله قرار دهد. آنجا که با هجوم کارگران ضد سرمایه داری روبرو می شود، کارگران را به گلوله می بندد، و برای ایجاد رعب و وحشت و ایجاد بهانه برای کشتار بیشتر کارگران، خود در شکستن شیشه بانک ها پیشقدم می شوند.

در مقابل هجوم سازمان یافته دولت فاشیست سرمایه برای اجرای آزادسازی قیمت ها چه باید بکنیم؟ شورش های کارگری با مرگ بر فلان و بهمان فرد، شاید برای جناح هایی از بورژوازی که مترصد رسیدن

به قدرت هستند، خوش آیند باشد اما برای جنبش کارگری سرمایه ستیز که تنها و تنها با نفی و لغو خرید و فروش نیروی کار می تواند از جهنم سرمایه داری رهایی یابد، با صرف طلب مرگ برای فلان سرمایه دار یا رییس دولت، بی راهه رفتن است. قدرت سرمایه در کارخانه ها، شرکت ها، خانه های خالی و.... است که محصول نیروی کار است و در اختیار سرمایه داران قرار دارد. برای مقابله با سببیت سرمایه باید پایه های مادی سرمایه را مورد هجوم قرار داد. طبقه ای که طی این سال ها با تمام ضعف هایش به کرات چرخ تولید را از حرکت بازداشت این قدرت و توان را دارد که با سازماندهی سراسری شورایی قیام کند. خانه های خالی را اشغال و در اختیار کارتن خواب ها و بی سرپناهان قرار دهد. کارخانه ها، تراست ها و کارتل ها را به تصرف درآورد.

جنبش کارگری با وجود رگبار مداوم نگاه رفرمیستی از سوی سندیکا و اتحادیه داران و احزاب و آوار رویکرد لنینی که همه یک صدا این جنبش را برای به قدرت رسیدن خود می خواهند، در بخش هایی رو به جلو بوده و در بخش های بسیاری به خوبی از موانع پیش رو عبور کرده است. مبارزات جاری کارگران و با اتکا به نیروی خود، عملاً رویکرد رفرمیست ها را از جنبش کارگری به عقب رانده است. کارگران به نیروی خود اعتصاب می کنند و به شورش علیه سرمایه روی می آورند. بعضی از کارگرانی که دریافتی شان ۵ تا ۶ میلیون تومان است و سرپناه و یا اتوموبیلی دارند از لیست یارانه گیران حذف شده اند در نوشته ها و گفت و گوهایشان از قطع بودجه های کلان صدا و سیما، مجلس، حوزه های علمیه و.... می گویند. هر کدام از این نهادها که پول های کلان به آن ها اختصاص داده می شود، در تداوم این نظام و سرکوب مبارزات کارگران نقش دارند. تراستهای عظیمی که زیر نظر خامنه ای می باشند و تولید انباشت سرمایه در این کارتل های بزرگ و میزان تولید ارزش اضافی در آن ها سر به مهر است از دادن مالیات معافند و حیات خلوت سرمایه اندوزی بیت رهبری هستند و عملاً ورود به آنها جزء محرمانت نظام سرمایه داری است. کلیه روزنامه های جیره خوار دولت از درج اخبار کارگری و نیز درج حساب و کتاب این نهادها منع شده اند. جنبش کارگری به اتکا نیروی خود چند هزار اعتصاب را بطور خود پوی سازماندهی کرده است. این که نتوانسته در مقابل دیکتاتوری سرمایه انطور که شایسته توان قدرت طبقه کارگر است به میدان آید بخاطر پراکندگی مبارزات، محصور شدن هر بخش کارگری زیر چتر فلان کارخانه یا تحت نام کارگران سرمایه دار بوده است. عبور از فقر و تنگدستی و بهبود زندگی در هر سطحی و مقابله با موج جدید حمله رژیم سرمایه به سفره ما کارگران، تنها و تنها با اتحاد در قالب جنبش یکپارچه شورایی ضد سرمایه داری ممکن است.